

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6782/2025
03.09.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Небојша Симић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Драган Бојанић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 168/25 од 25.02.2025. године, у седници одржаној 03.09.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 168/25 од 25.02.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Јагодини Гж 168/25 од 25.02.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Пресудом Основног суда у Параћину П 597/20 од 22.07.2024. године, ставом првим изреке, исправљеном решењем истог суда П 597/20 од 23.01.2025. године, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете, измакле користи исплати износ од 100.000,00 динара са законском затезном каматом од 22.07.2014. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев од досуђеног износа, а до траженог на име законске затезне камате на износ главног дуга од 04.09.2020. године до 22.07.2024. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 291.450,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Гж 168/25 од 25.02.2025. године, првостепена пресуда је потврђена у ставу првом и трећем изреке, а жалба тужене одбијена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије тужене на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23). Имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, те начин пресуђења и разлоге нижестепених судова, у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса. Нижестепени судови су о захтеву тужиоца за накнаду материјалне штете-измакле користи, одлучили на основу конкретне чињеничне подлоге од значаја за оцену постојања и висине овог вида штете. Пошто су ова питања, као и примена правила о одговорности за проузроковану штету другом лицу и постојање узрочно – последичне везе, већ довољно расправљена у судској пракси, нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Поред тога, тужена у ревизији није пружила доказе о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова. Спорно правно питање на које се у ревизији указује у погледу правне природе усменог уговора о одржавању предметног винограда није од општег интереса, већ је везано за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног правног односа странака, а ревизијским наводима у том делу се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Поред тога, битне повреде одредаба парничног поступка нису дозвољен разлог за изјављивање посебне ревизије. Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 04.09.2020. године, а вредност предмета спора 100.000,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**